

Arrest

nr. 152 873 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FLOREQUIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn geboren op 13 maart 1984 te Wad Keray en van Labu Bathaniya afkomst.

U ging naar school maar deed niet mee aan het examen van het laatste jaar secundair onderwijs.

In 2000, na het overlijden van uw vader, ging u naar Khartoem. Aanvankelijk ging u er werken bij uw oom in de soek Abu Hamama. Via J.D. kreeg u informatie over de ‘reserve politie’ en besloot u om hiervoor toelatingsproeven te doen. Via uw contact was u bovendien zeker van een goede positie. Nadat u negen maand opleiding volgde en vervolgens een weekje vakantie kreeg, begon u te werken als ‘bode’. U moest brieven met vertrouwelijke informatie overbrengen van het kantoor van Walid Mahyadin naar andere diensten; het kabinet van de minister van Binnenlandse Zaken, de Veiligheidsdienst en de Inlichtingendienst. U moest de brieven geven aan de mensen van de

administratie van desbetreffende diensten. Op een dag, wanneer u de brief aan R.B. van de inlichtingendienst overhandigde en hij de controlelijst ondertekende, merkte R.B. dat de enveloppe al geopend was. Hij gaf u de brief terug en doorkruiste zijn handtekening. U ging hierop terug naar W.M.. Deze beschuldigde u ervan dat u de brief zou geopend hebben en dat u informatie zou laten doorsijpelen. U werd vervolgens uit uw functie gezet en gevangen genomen. Gedurende acht dagen zat u gevangen. U werd er gefolterd opdat u zou vertellen waarom u de info zou lekken. Met de hulp van twee leden van de reserve politie waarmee u uw opleiding had gedaan, slaagde u erin om te ontsnappen. Ze brachten u naar Soukh Lybia in Khartoem en vandaar zette u uw reis verder naar Libië. U arriveerde in Libië eind 2009, begin 2010. U kon er aan de slag als kok in de luchtvaartbasis van Benina. Toen deze onder vuur kwam te liggen door Ansar Asharia, verliet u Libië. Via Italië arriveerde u in België op 8 oktober 2014. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de overheid omdat ze u ervan beschuldigen dat u vertrouwelijke informatie zou hebben gelekt. (zie gehoor CGVS dd 03/03/2015CGVS, p 8)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk woonde in Khartoem en er werkte bij de reserve politie en er was tewerkgesteld als bode.

Wanneer u wordt gevraagd waar u overal heeft gewoond sinds u naar Khartoem verhuisde slaagt u er hoegenaamd niet in om hier een eenduidig antwoord op te geven. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u in Kalakla, Khartoem woonde van 2006 tot eind 2009 (zie gehoor CGVS dd 27/01/2015, p 5). Wanneer de protection officer (verder PO) ook tijdens het tweede gehoor peilt naar uw woonplaats in Khartoem zegt u 'dat u er niet lang heeft gewoond. Het was in een wijk Abu Adam.'. Wanneer de PO vraagt van wanneer tot wanneer u er woonde zegt u 'Ik ben in Khartoem gegaan in 2000 na de dood van mijn vader. Ik werkte in de Libische soek. Abu Hamama. Daar heb ik kennis gemaakt met een onderofficier J.D.. Daarna heb ik met hem gewerkt in de lokale reserve, dat is van de politie. In Kalakla. Eind 2005, begin 2006. Ik was er van eind 2005 – 2006 tot in eind 2009- begin 2010 dan ging ik naar Libië.'. Wanneer de PO nogmaals tracht te weten van wanneer tot wanneer u in Abu Adam woonde, zegt u 'Niet lang. Ik reisde, ik ging mijn familie bezoeken. Het was niet lang.' Wanneer u wederom de concrete vraag van de PO negeert, dringt de PO er nogmaals op aan om te weten hoe lang u in Abu Adam woonde. Uw repliek is nogmaals helemaal geen antwoord op de gestelde vraag: 'Ik heb niet gewoond in een logement dat van mij was. Ik woonde met andere jongeren.'. Wanneer de PO nogmaals aandringt op een concreet antwoord van wanneer tot wanneer u in Abu Adam woonde, zegt u 'Ik kan het niet precies zeggen. Ik woonde bij jongeren. Ik ging naar mijn familie en terug.'. Wanneer de PO vervolgens probeert te weten te komen of u er enkele maanden, weken of jaren heeft gewoond, zegt u 'Nee, ik kan het niet zeggen. Ik reisde.' (zie gehoor CGVS dd 03/03/2015, p 4). Wanneer de PO vervolgens peilt waar u woonde toen u bij de reserve politie woonde, of dit dan in het kamp Kalakla was of elders, zegt u 'Nee, ik had jongeren in Abu Adam in Abu Jussef. Ik reisde.'. Wanneer de PO u er attent op maakte dat u, terwijl u werkte bij de reserve politie toch niet meer de kans had om zo te reizen, zegt u 'Nee, dan moest ik toestemming vragen. U krijgt dan toestemming voor 1 week, zo ging het.' Wanneer de PO nogmaals wenst te weten waar u woonde toen u werkte bij de reserve, zegt u 'Ik ben erbij gegaan eind 2005 dan begin 2006, ik ben bij hen gebleven gedurende 9 maand. Na 9 maand waren we gediplomeerd. Ik kreeg een week vrij. Ik heb dan natuurlijk gereisd. Ik ben daarna teruggekeerd.'. Wanneer de PO vervolgens vraagt waar u ging wonen na die week vakantie zegt u 'Nee, niet in het kamp gebleven. Ik ben geaffecteerd. Ik was in de kamer van operaties, binnenlandse zaken, het was de kamer van Darfoer. Het is de centrale kamer van informatie. Of het wordt ook de kamer van Darfoer genoemd. Het is hetzelfde.' Wanneer de PO u er attent op maakt dat u daar werkte en vervolgens nogmaals vraagt waar u dan woonde, geeft u, opnieuw, een zeer vaag antwoord; 'Ik ging bij de jongeren, de vrijgezellen of in de soek,...' (zie gehoor CGVS dd 03/03/2015, p 4-5). **Het feit dat u er niet in slaagt om op een doorleefde, concrete manier te zeggen waar u woonde gedurende de ongeveer negen jaar dat u in Khartoem woonde, is een eerste negatieve indicatie van uw asielrelaas.**

Daarnaast is het niet aannemelijk dat u verschillende foto's van gebouwen niet herkent wanneer deze aan u worden voorgelegd. Zo herkent u het prestigieuze en opvallende Corinthia hotel (foto 3) niet dat in augustus 2008 werd geopend. Dit hotel is nochtans op de 'Nile street' gelegen, enkele blokken verwijderd van het Ministerie van Binnenlandse zaken, de plek waar u, volgens uw verklaringen althans, dagelijks moest zijn om te werken. Verder herkent u ook de brug (foto 8) niet die nabij het ministerie van Binnenlandse zaken gelegen is. U denkt dat het de Mk Nemer brug is, terwijl uit de bijgevoegde informatie (in uw administratief dossier) blijkt dat het de Tutibrug betreft en dat de door u genoemde Mk Nemer brug er helemaal anders uitziet. Verder herkent u ook niet de 'St Matthew's Kathedraal' (foto 18).

Echter, ook dit gebouw ligt op de 'Nile street' en is enkele gebouwen van het Ministerie van Binnenlandse zaken verwijderd. Alleen het ministerie van Financiën, het Presidentieel paleis, het Ministerie van Mineralen en het Ministerie van Buitenlandse zaken scheiden uw werkplek met deze kathedraal. **Het is helemaal niet aannemelijk voor iemand die dagelijks door Khartoem trok met de moto, dat u deze plekken, die zo dicht bij uw werkplek liggen, niet herkent. Verder is ook uw schets van de weg van uw werkplek in Kalakla naar het Ministerie van Binnenlandse zaken bedroevend weinig gedetailleerd. Voor iemand die gedurende ongeveer drie jaar deze weg nam, is het niet aannemelijk dat hij de weg niet beter kan omschrijven (zie gehoor CGVS dd 03/03/2015, p 5). Wanneer u zich bovendien vergist en verklaart dat het Ministerie aan de zee ligt in plaats van de Nijl, komt nogmaals naar boven hoe ondoorleefd uw relaas is. Er zijn dan ook ernstige twijfels dat u ooit in Khartoem zou gewoond hebben, laat staan gewerkt.**

Verder kan u ook niet aannemelijk maken dat u wel degelijk voor de 'reserve politie' heeft gewerkt. Zo verklaart u dat u, na uw training bij de reserve politie werd ingeschakeld om vertrouwelijke brieven te brengen naar de inlichtingendienst, de veiligheidsdienst en het Kabinet van de Minister van Binnenlandse zaken (zie gehoor CGVS dd 03/03/2015, p 13). Echter u bent niet op de hoogte wie er aan het hoofd van de inlichtingendienst of de veiligheidsdienst staat (zie gehoor CGVS, 27/01/2015 p 15). U zegt dat u alleen naar de administratie gaat van deze diensten. Daar zouden tien tot twaalf personen werken (zie gehoor CGVS, dd 27/01/2015, p 15). Van de mensen in de administratie **kent u slechts enkele namen**. Tijdens het gehoor op 27/01/2015 zegt u dat R.B. en H.A. bij de administratie van de inlichtingendienst werken (zie gehoor CGVS, dd 27/01/2015, p 16 en p 17). U weet dat O.H.E. bij de administratie van de veiligheidsdienst werkt (zie gehoor CGVS, dd 27/01/2015, p 16 en p 17) en vernoemt Ab. en M.N. als personen die bij de administratie van het kabinet werken (zie gehoor CGVS, dd 27/01/2015, p 17). Echter, wanneer u tijdens het tweede gehoor opnieuw wordt gevraagd naar de mensen die op de verschillende administraties werken, zegt u dat u de enveloppe bij de inlichtingendienst steeds aan R.B. gaf en aan niemand anders (zie gehoor CGVS, dd 03/03/2015, p 15). U zegt verder dat u de brief bij de veiligheidsdienst aan O.H.E. geeft of aan H.A. (zie gehoor CGVS, dd 03/03/2015, p 14). **Het is helemaal niet aannemelijk en doet volledig afbreuk aan uw relaas dat u H.A. niet meer bij dezelfde dienst situeert en hem niet meer bij dezelfde collega situeert.**

Verder slaagt u er ook helemaal niet in om uw functie, om vertrouwelijke brieven over te maken aan de administratie van voornoemde diensten, aannemelijk te maken. Zo zegt u dat u niet precies weet wat er in de boodschappen staat; 'Natuurlijk, de boodschappen waren toe en heel vertrouwelijk. Ik wist niet precies wat er in was. Maar sinds ze zijn gespecialiseerd in de problemen in dat gebied en het moest aangevallen worden... Je hoort, als je de volgende dag in de basis bent, je hoort van commandanten en collega's dat er iets is gebeurd. Ik denk dat het voornamelijk daarover gaat.' (zie gehoor CGVS, dd 27/01/2015, p 20). Indien uw functie werkelijk dermate te maken had met vertrouwelijke informatie is het niet aannemelijk dat uw collega's blijkbaar ook over deze informatie beschikten en er vrijelijk over praatten, de dag nadat u de boodschap had afgeleverd. Verder is het ook niet aannemelijk dat, indien u met dergelijke vertrouwelijke informatie zou te maken hebben en u denkt dat u de enige bent die deze functie uitoefent, uw werkdag kan afbakenen van 7uur tot 14 uur (zie gehoor CGVS, dd 03/03/2015, p 5 en dd 27/01/2015, p 19). Ook is het niet geloofwaardig dat er geen enkele 'veiligheids' procedure is ingebouwd in uw werk (zie gehoor CGVS, dd 03/03/2015, p 15), laat staan dat u, wanneer R.B. u zegt dat de enveloppe al geopend was, nalaat om dit te controleren (zie gehoor CGVS, dd 03/03/2015, p 19). Voor iemand die zich bewust is van de belangrijkheid van zijn taak, en die weet dat hij een gevaarlijk werk uitoefent (zie gehoor CGVS dd 03/03/2015, p 20), is deze houding helemaal niet doorleefd waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt aangetast.

Tot slot is het ook niet aannemelijk dat u **helemaal niet kan situeren wanneer uw problemen met de geopende brief zich voordeden**. U kan alleen maar zeggen: 'Eind 2009. In 2010 was ik in Libië.'. Wanneer de PO u vraagt in welke maand in 2009 het gebeurde, zegt u zonder enige precisering 'eind 2009'. Wanneer de PO u nogmaals vraagt om het probleem te situeren in de tijd, zegt u 'Ik kan het niet; maar in 2010 was ik in Libië. Toen ik er vertrok (nvdr uit Soedan), ik was gemarteld, verwond, ik zag af; ik moest geopereerd worden,...'. Wanneer de PO u vraagt of het dan voor of na Eid-UI-Fitr was (eind van de Ramadam – uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit in 2009 op 20 september viel), zegt u 'Wat ik weet, het was eind 2009. Ik herinner me het jaar, maar niet de exacte tijd.'. Wanneer de PO nogmaals vraagt of het vóór of na Eid-UI-Fitr was, zegt u 'Ik kan het u niet zeggen wat ik niet zeker weet; ik geef u het jaar'. Ook wanneer de PO wenst te weten op welke weekdag het gebeurde, zegt u 'Ik kan het niet zeggen. Maar ik bleef in de gevangenis voor 1 week.' (zie gehoor CGVS, dd 27/01/2015, p 21). **Het is helemaal niet aannemelijk dat u niet kan situeren wanneer u werd geconfronteerd met dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw leven.**

Daar u niet aannemelijk kan maken dat u in Khartoem heeft gewoond en dat u heeft gewerkt bij de reserve politie, kan er tevens geen geloof worden gehecht aan de problemen die u aldaar zou hebben meegemaakt.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt een **medisch attest** voor, opgemaakt door dr G.M. op 6 maart 2015. Het attest dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden deze werden opgelopen. Verder legt u een foto voor van uw **Soedanese identiteitskaart**. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw foto op deze kaart helemaal niet gelijkend is met de foto op uw andere documenten. Verder is het opmerkelijk dat de foto op de tekst werd aangebracht. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd zegt u 'Het is waar, ik heb wat haar verloren. Maar dat is van 2004. Kijk, het verschil met de militaire kaart (nvdr kaart van Libië). Kijk, ik heb hier geen haar meer.'. Ook wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw foto op de tekst staat, zegt u 'Neen, nee, dat is de originele tekst. U kan het vergelijken met een andere id kaart het is hetzelfde.' (zie gehoor CGVS, dd 03/03/2015, p 3) Niet alleen legt u geen origineel document voor, tevens bevat deze identiteitskaart geen enkel objectief element (duidelijk herkenbare foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. U legt ook nog **twee foto's voor van identiteitskaarten die u gebruikte toen u in Libië werkte**. Daar u niet in staat bent om het originele document voor te leggen en gezien er reeds geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde beweringen, kan er geen waarde aan deze documenten worden gehecht. Bovendien hebben deze documenten geen link met de problemen die u aanhaalt in Soedan. U legt tevens een **foto** voor waarin u te zien zou zijn in een uniform. Echter, ook op deze foto bent u niet te herkennen. Tevens dient te worden opgemerkt dat dit geen objectieve aanwijzing van de door u aangehaalde feiten is gezien deze foto mogelijks door inscenering werd genomen. Ook is niet duidelijk van welke dienst of land dit een uniform is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 mei 2015 de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker kan uit het feitenrelaas "zeer duidelijk afgeleid worden dat verzoeker van 2000 tot eind 2009, begin 2010 in Khartoem verbleef", omdat aangegeven wordt dat verzoeker in 2000, na het overlijden van zijn vader, verhuisde naar Khartoem en verzoeker eind 2009 en begin 2010 arriveerde in Libië. Dat verzoeker niet de exacte datum van zijn vertrek naar en uit Khartoem kan meedelen, zou hem bezwaarlijk kunnen worden kwalijk genomen: "het is inmiddels al 15 jaar geleden dat verzoeker van zijn geboorteplaats Wad Keray verhuisde naar Khartoem en inmiddels meer dan 5 jaar dat hij Khartoem ontvluchtte richting Libië".

Verzoeker legt uit dat hij na het overlijden van zijn vader aanvankelijk werkte bij zijn oom in de Libische soek Abu Hamama, dat hij nadien de toelatingsproeven voor de reservepolitie deed en hij aldaar werd tewerkgesteld. In de periode van 2000 tot einde 2009, begin 2010 zou verzoeker hebben verbleven in Khartoem, afwisselend in twee wijken Abu Adam en Al Kalekela. Hij stelt dat hij onvoldoende financiële

middelen had om een eigen woning te kopen of om de huur van een eigen woning te betalen en dat hij aldus noodgedwongen moest samenwonen met vrienden: *“Hij verhuisde vaak, omdat hij alleenstaande was en het appartement telkenmale moest delen met andere vrijgezellen mannen. Omdat de huisbazen veelal niet aanvaarden dat verschillende, vrijgezellen mannen een appartement met elkaar delen, werd steeds de huur van het appartement aangegaan op naam van één persoon. Na verloop van tijd werden er door de burens klachten geuit tegen de huisbazen en moesten zij op verzoek van de huisbazen de panden verlaten.”*. Hij geeft aan dat hij, wanneer hij verlof kon krijgen, steevast terugkeerde naar zijn geboorteplaats en zijn familie te Wad Keray. Verzoeker stelt: *“Toen hij woonde in de woonwijk Abu Adam, was dit in district nummer 5. Toen hij woonde in de woonwijk Al Kalekela, was dit in de nabijheid van het busstation Al Ihsan.”*. Hij voegt nog toe dat hij telkenmale met zijn bromfiets van zijn woonplaats te Khartoem naar zijn werk ging.

Wat zijn kennis van Khartoem betreft, laat verzoeker gelden dat hij wel zonder enig probleem het presidentiële paleis en de grote moskee ‘El masjed El Kabeer’ herkende. Hij stelt verder dat het vijfsterrenhotel Corinthia geopend werd op 17 augustus 2008 en dat de lokale bevolking voornoemd hotel niet bij zijn officiële naam ‘Corinthia’ noemt, maar vaak als “het ei van Gaddafi” of bij de vroegere naam “Burch El Fatih”: *“Toen verzoeker werd geconfronteerd met de foto van het hotel Corinthia noemde hij de oude naam “Burch El Fatih”. Omdat verzoeker al sedert 2000 in Khartoem verbleef en aldus voornoemd hotel veel langer kende als “Burch El Fatih”, was het logisch dat verzoeker de oude naam “Burch El Fateh” noemde in plaats van de sedert 17 augustus 2008 nieuwe naam.”*. Verzoeker meent dat *“indien het Commissariaat-Generaal de moeite had genomen om de naam “Burch El Fateh + Khartoum” in te typen in Google, dan had zij onmiddellijk vastgesteld dat “Burch El Fateh” de lokale naam voor het vijfsterren- hotel “Corinthia” is”*. Verzoeker is van oordeel dat het hem niet kan worden kwalijk genomen dat hij St Matthew’s Kathedraal of de Tuti Brug niet bij naam kan noemen. Hij meent dat hij voornoemde gebouwen uiteraard herkende, *“doch kon niet op de specifieke naam komen”*. De Tuti Brug zou hij verward hebben met Mk Nemer Brug: *“dit alles is menselijk en tast de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker niet aan”*. Volgens hem is er *“een groot verschil tussen iets niet herkennen en iets herkennen, doch niet op de juiste naam kunnen komen”*. Hij stelt dat hij deze plaatsen wel herkende en kon plaatsen desgevallend situeren op een kaart, maar dat hij enkel de correcte naam niet kan geven: *“Waarom werd aan verzoeker niet gevraagd om deze gebouwen te situeren op een kaart of plan?”*.

Verzoeker ontkent dat hij de weg van zijn werkplek te Kalakla naar het Ministerie van Binnenlandse zaken weinig gedetailleerd kon omschrijven. Verzoeker meent: *“Ofwel kon verzoeker de weg van Kalakla naar het Ministerie van Binnenlandse zaken omschrijven ofwel niet. Inzake slaagde verzoeker daarin. Of dit nu gemakkelijk of niet gebeurde, doet er weinig toe. Des te meer, daar verzoeker eind 2009, begin 2010 Khartoem verliet en dit inmiddels 5 jaar geleden is.”*.

Verzoeker geeft aan dat hij wel degelijk de naam van de minister van Binnenlandse zaken wist, alsook de naam van de hoofd van veiligheids- en inlichtingendienst: *“indien deze namen niet genoemd zijn in het administratief dossier, kan verzoeker enkel maar vaststellen dat de aanwezige tolk een fout gemaakt heeft”*. Verzoeker stelt ook formeel dat hij zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede verhoor H.A. heeft vermeld als lid van de inlichtingendienst.

Hij schetst zijn functie en benadrukt dat de briefwisseling strikt vertrouwelijk was, zodat hij geen kennis had van de inhoud van de briefwisseling. Verzoeker stelt: *“Uiteraard speculeerde verzoeker met zijn collega’s op de militaire basis te Kalakla vaak over de inhoud van de vertrouwelijke briefwisseling, des te meer indien er de dag nadien aanvallen plaatsvonden. Dit betekent evenwel niet dat verzoeker wist waarover de vertrouwelijke briefwisseling ging, hij speculeerde enkel maar.”*. De opmerking in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat er geen enkele veiligheidsprocedure werd ingebouwd, slaat volgens verzoeker nergens op: *“Kan het Commissariaat-Generaal verduidelijken welke veiligheidsprocedure zij bedoelen?”*. Hij verklaart dat hij bij de afgifte van briefwisseling wel telkens de ontvanger moest laten aftekenen en zo kon verzoeker bewijzen dat hij het nodige had gedaan om het document af te geven.

Verzoeker herhaalt de problemen die hij zou hebben gekend nadat R.D. vaststelde dat een brief reeds geopend was. Hij benadrukt dat hij zich van geen kwaad bewust was, dat hij de brief niet geopend had en evenmin opgemerkt had dat de brief geopend was. Eenmaal toegekomen op de militaire basis zou hij door W.M. beschuldigd worden de brief opgedaan te hebben, waarna hij gevangengenomen en gefolterd werd, zoals blijkt uit het medisch attest van Dr. G.M. van 6 maart 2015. Hij ontkent dat hij niet kan situeren wanneer de problemen met de geopende brief zich voordeed: *“Opnieuw blijkt uit het*

feitenrelaas dat verzoeker onmiddellijk na de ontsnapping vluchtte naar Libië en aldaar toekwam eind 2009, begin 2010. Of met andere woorden, de feiten deden zich eind 2009, begin 2010 voor.”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: *“Medisch attest van Dr. G.M. dd. 06.03.2015”*.

Bij een schrijven van 27 mei 2015 voegt verzoeker: *“attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken, Soedan dd. 18.04.2007”, “kopij van paspoort”, “medisch attest dd. 19.12.2012” en “attest van woonst dd. 10.05.2015”*. Ter zitting legt verzoeker de originelen voor van deze documenten, alsook kopieën van zijn volledig paspoort.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers verklaringen dat hij in Khartoem woonde, er werkte bij de reserve politie en er was tewerkgesteld als bode, waardoor hij beschuldigd werd van het lekken van vertrouwelijke informatie en hierdoor zijn land moest ontvluchten.

Vooreerst blijft verzoeker onaannemelijk vaag over waar hij heeft gewoond sinds hij naar Khartoem verhuisde. De stellingen in het verzoekschrift dat *“zeer duidelijk afgeleid (kan) worden dat verzoeker van 2000 tot eind 2009, begin 2010 in Khartoem verbleef”* en dat verzoeker niet de exacte datum van zijn vertrek naar en uit Khartoem kan meedelen omdat *“het inmiddels al 15 jaar geleden (is) dat verzoeker van zijn geboorteplaats Wad Keray verhuisde naar Khartoem en inmiddels meer dan 5 jaar dat hij*

Khartoem ontvluchtte richting Libië” kunnen zijn incoherente verklaringen omtrent zijn concrete verblijfplaatsen in Khartoem niet verschonen. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij in Kalakla, Khartoem woonde van 2006 tot eind 2009 (gehoor I, p. 5), maar verklaarde hij tijdens zijn tweede gehoor dat hij *“er niet lang heeft gewoond. Het was in een wijk Abu Adam.”* en *“Ik ben in Khartoem gegaan in 2000 na de dood van mijn vader. Ik werkte in de Libische soek. Abu Hamama. Daar heb ik kennis gemaakt met een onderofficier J.D.. Daarna heb ik met hem gewerkt in de lokale reserve, dat is van de politie. In Kalakla. Eind 2005, begin 2006. Ik was er van eind 2005 – 2006 tot in eind 2009- begin 2010 dan ging ik naar Libië.”*. Verzoeker antwoordde vervolgens ontwijkend op de verdere vragen omtrent hoe lang hij in Abu Adam woonde (*“Niet lang. Ik reisde, ik ging mijn familie bezoeken. Het was niet lang.”*; *“Ik heb niet gewoond in een logement dat van mij was. Ik woonde met andere jongeren.”*; *“Ik kan het niet precies zeggen. Ik woonde bij jongeren. Ik ging naar mijn familie en terug.”*; *“Neen, ik kan het niet zeggen. Ik reisde.”*; gehoor II, p. 4). Gevraagd waar verzoeker woonde toen hij bij de reservepolitie werkte, in het kamp Kalakla of elders, antwoordde verzoeker vaagweg: *“Neen, ik had jongeren in Abu Adam in Abu Jussef. Ik reisde.”*. Nogmaals gevraagd waar verzoeker woonde toen hij werkte bij de reservepolitie, antwoordde verzoeker dan weer ontwijkend (*“Ik ben erbij gegaan eind 2005 dan begin 2006, ik ben bij hen gebleven gedurende 9 maand. Na 9 maand waren we gediplomeerd. Ik kreeg een week vrij. Ik heb dan natuurlijk gereisd. Ik ben daarna teruggekeerd.”*; *“Neen, niet in het kamp gebleven. Ik ben geaffecteerd. Ik was in de kamer van operaties, binnenlandse zaken, het was de kamer van Darfoer. Het is de centrale kamer van informatie. Of het wordt ook de kamer van Darfoer genoemd. Het is hetzelfde.”*), alvorens uiteindelijk te stellen: *“Ik ging bij de jongeren, de vrijgezellen of in de soek...”* (gehoor II, p. 4-5). Dergelijke incoherente, vage en ontwijkende antwoorden op een duidelijke herhaaldelijke bevraging over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen in Khartoem en het feit dat verzoeker geen nauwkeurigere situering kan geven dan dat hij van 2000 tot eind 2009 begin 2010 in Khartoem verbleef, tonen aan dat verzoeker geen doorleefde verklaringen kan afleggen over de negen jaar dat hij in Khartoem woonde. Dat *“het inmiddels al 15 jaar geleden (is) dat verzoeker van zijn geboorteplaats Wad Keray verhuisde naar Khartoem en inmiddels meer dan 5 jaar dat hij Khartoem ontvluchtte richting Libië”* kan zijn vage verklaringen niet vergoelijken. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in de periode van 2000 tot einde 2009, begin 2010 zou hebben verbleven in Khartoem, afwisselend in twee wijken Abu Adam en Al Kalekela, dat hij onvoldoende financiële middelen had om een eigen woning te kopen of om de huur van een eigen woning te betalen en dat hij aldus noodgedwongen moest samenwonen met vrienden, dat hij, wanneer hij verlof kon krijgen, stevast terugkeerde naar zijn geboorteplaats en zijn familie te Wad Keray en dat *“Toen hij woonde in de woonwijk Abu Adam, was dit in district nummer 5. Toen hij woonde in de woonwijk Al Kalekela, was dit in de nabijheid van het busstation Al Ihsan.”*, is een loutere *post factum* bewering die verzoekers vage en ontwijkende antwoorden op het Commissariaat-generaal niet kan verklaren te meer niet kan worden ingezien waarom verzoeker dit niet meteen kom verklaren indien dit waarachtig zou zijn.

Voorts wordt verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd door zijn gebrekkige kennis over Khartoem. Zo herkende verzoeker noch het prestigieuze en opvallende Corinthia-hotel -dat in augustus 2008 werd geopend, hoewel dit hotel gelegen is op de ‘Nile street’, enkele blokken verwijderd van het Ministerie van Binnenlandse zaken, waar hij dagelijks moest zijn om te werken-, noch de ‘Al Shifa’ fabriek die in 1998 gebombardeerd werd, noch de ‘Bridge over the Nile’, noch de internationale luchthaven van Khartoum, noch een winkel en een gebouw in Al Riyadh, noch het ‘Alamal hospital’, noch het ‘Abbasher Hotel’, noch het ‘Al Mogran’ pretpark, noch de ‘St Matthew’s Kathedraal’ -dat op de ‘Nile street’ ligt en enkele gebouwen van het Ministerie van Binnenlandse zaken verwijderd is- (gehoor II, p. 8-9). Verder herkende hij ook de ‘Tutibrug’ niet die nabij het ministerie van Binnenlandse zaken gelegen is en dacht hij verkeerdelijk dat het de ‘Mk Nemer brug’ is, terwijl deze brug er helemaal anders uitziet. Daarenboven vergiste verzoeker zich toen hij aangaf dat het Ministerie aan de zee ligt in plaats van de Nijl. Een dergelijke vergissing is geheel onaanvaardbaar nu dit een eenvoudig visueel feit is. Dat verzoeker voornoemde gebouwen wel herkende, *“doch kon niet op de specifieke naam komen”*, en dat hij de getoonde plaatsen wel herkende en kon plaatsen desgevallend situeren op een kaart, maar dat hij enkel de correcte naam niet kan geven, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, vindt geen weerslag in het administratief dossier, daar hem de open vraag *“Ik wil u graag enkele foto’s tonen uit Khartoem. Kan u me zeggen wat u er op ziet?”* (gehoor II, p. 8) gesteld werd en verzoeker bij verschillende foto’s wél een uitleg of situering gaf, zonder de naam te geven, terwijl hij zich bij andere foto’s beperkte tot *“Neen, dat ken ik niet”* of *“Neen”* (gehoor II, p. 9), waaruit aldus wel degelijk kan worden afgeleid dat verzoeker de getoonde gebouwen niet herkende en evenmin kon plaatsen of situeren. Het is hoe dan ook niet ernstig dat verzoeker, die negen jaar in Khartoem woonde en dagelijks

door Khartoem trok met de moto, dermate weinig bekend is met zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld. Deze verregaande onwetendheden staan in schril contrast met verzoekers kennis van het presidentiële paleis en de grote moskee 'El masjed El Kabeer', zoals benadrukt in het verzoekschrift, te meer gelet op zijn laconieke opmerkingen tijdens het gehoor "*dat is het republikeins paleis. Dacht u dat ik het niet zou kennen?*" en "*jammer dat u er niet meer heeft*" (gehoor II, p. 9), nadat verzoeker op meer dan de helft van de getoonde foto's het correcte antwoord schuldig moest blijven. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers geografische kennis over Khartoem enerzijds frappant onwetend en foutief is en anderzijds theoretisch en ingestudeerd is. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat het vijfsterrenhotel Corinthia geopend werd op 17 augustus 2008, dat de lokale bevolking voornoemd hotel niet bij zijn officiële naam Corinthia noemt, maar bij de vroegere naam "Burch El Fatih" en dat verzoeker de oude naam "Burch El Fatih" gaf, ziet de Raad niet in waarom verzoeker er op het Commissariaat-generaal niet in slaagde de huidige naam van het hotel te geven, doch wel aangaf dat het "*Tour El Fateh*" betrof en "*Het is een bank. Het is dicht bij het park.*" (gehoor II, p. 8) verklaarde, temeer gezien het hotel onder de naam Corinthia geopend werd in op 17 augustus 2008 toen verzoeker nog in Khartoem verbleef en gezien het hotel volgens het verzoekschrift "*vóór de renovatie in 17 augustus 2008 al tientallen jaren verlaten*" was en verzoeker pas in 2000 naar Khartoem verhuisd zou zijn.

Verzoeker legt evenmin aannemelijke verklaringen af over zijn werk als bode bij de reservepolitie. Zo kende verzoeker van de mensen in de administratie slechts enkele namen. Verder verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor dat R.B. en H.A. bij de administratie van de inlichtingendienst werken (gehoor I, p. 16-17), dat O.H.E. bij de administratie van de veiligheidsdienst werkt (gehoor I, p. 16-17) en dat Ab. en M.N. bij de administratie van het kabinet werken (gehoor I, p. 17), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor aangaf dat hij de enveloppe bij de inlichtingendienst steeds aan R.B. gaf en aan niemand anders (gehoor II, p. 15) en dat hij de brief bij de veiligheidsdienst aan O.H.E. gaf of aan H.A. (gehoor II, p. 14). De loutere bewering in het verzoekschrift dat hij zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede verhoor H.A. heeft vermeld als lid van de inlichtingendienst vindt geen weerslag in het administratief dossier. Tijdens zijn eerste gehoor, gevraagd wie er werkte bij de veiligheidsdiensten, noemde verzoeker R.B. en H.A. (gehoor I, p. 15) en, gevraagd bij wie hij brieven afleverde bij de inlichtingendienst, antwoordde verzoeker: "*Een voorbeeld van de office, O.H.E.. En van de andere office, H.A. en R.B., bij de security agents*" (gehoor I, p. 16). Tijdens zijn tweede gehoor, gevraagd aan wie verzoeker de brief gaf indien O.H.E. er niet was, antwoordde verzoeker: "*Er is iemand anders, H.A.*" (gehoor II, p. 14). Het is verder niet aannemelijk dat verzoeker, die meende dat hij de enige was die een dergelijke functie uitoefende, zijn werkdag kon afbakenen van 7 uur tot 14 uur (gehoor II, p. 5; gehoor I, p. 19), noch dat er geen enkele veiligheidsprocedure is ingebouwd in zijn werk (gehoor II, p. 15), noch dat verzoeker, wanneer R.B. hem zei dat de enveloppe al geopend was, nalaat om dit te controleren (gehoor II, p. 19). Dat verzoeker bij de afgifte van briefwisseling wel telkens de ontvanger moest laten aftekenen en zo kon bewijzen dat hij het nodige had gedaan om het document af te geven, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, is geenszins een aannemelijke (veiligheids)procedure bij het afgeven van brieven met dergelijke "heel vertrouwelijke" informatie (gehoor I, p. 20). Voorts kon verzoeker zijn problemen met de geopende brief geenszins concreet situeren. Hij kon enkel aangeven dat het eind 2009 was, maar wist niet of het voor of na Eid-UI-Fitr was, noch op welke weekdag. Dat de feiten zich voordeden "*eind 2009, begin 2010*", herhaald in het verzoekschrift, is geen afdoende concrete tijdsaanduiding, gezien verwacht kan worden dat een asielzoeker belangrijke gebeurtenissen nauwkeurig in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Ten slotte getuigt het van weinig professionaliteit om een kerntaak bij de veiligheidsdienst, met name het concreet doorgeven van vertrouwelijke informatie, te laten uitvoeren door een reservepolitie en niet door een volwaardig lid van de veiligheidsdienst die reeds zijn loyaliteit heeft bewezen.

2.2.3.2. Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Medisch attest van Dr. G.M. dd. 06.03.2015*", reeds neergelegd op het Commissariaat-generaal, biedt geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde letsels. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

Het voorgelegde "*medisch attest dd. 19.12.2012*" uit Libië, waarin gesteld wordt dat verzoeker negatief test voor HIV, hepatitis B en hepatitis C, heeft geen relevantie voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, te meer gezien de beweerde problemen van verzoeker zich afspeelden in Khartoem, Soedan.

Het neergelegde “*attest van woonst dd. 10.05.2015*” betreft een ingevulde fotokopie, waarbij de stempel onder de rand van de gedrukte kader staat. De vermelding in het attest dat verzoeker “*een bewoner is van dit wijk. Huisnummer 129, Blok (1) Al-Kalakela*” is overigens moeilijk te verzoenen met verzoekers verklaringen dat hij rondreisde (“*Ik ging bij de jongeren, de vrijgezellen of in de soek,...*”; “*Ik heb niet gewoond in een logement dat van mij was. Ik woonde met andere jongeren.*”), noch met de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker onvoldoende financiële middelen had om een eigen woning te kopen of om de huur van een eigen woning te betalen en dat hij aldus noodgedwongen moest samenwonen met vrienden.

Het voorgelegde “*attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken, Soedan dd. 18.04.2007*”, gericht aan “*de heer de directeur van de algemeen verkeersbestuur*” vermeldt slechts dat verzoeker “*behoort tot de centrale ondersteunende commandocentrum en werd gesteund met dit envelop*” en “*Gelieve een Moto rijbewijs te regelen*”. Hieruit kan echter noch verzoekers werk als bode bij de reservepolitie, noch de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend blijken, te meer gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*.

De “*kopij van paspoort*”, waarvan het origineel getoond werd ter zitting, vermeldt verzoekers adres te Al-Taaif, waarvan hij echter geen melding maakte tijdens zijn gehoren toen hij ondervraagd werd over zijn verblijfplaatsen in Khartoem. Verzoeker verklaarde overigens op het Commissariaat-generaal dat zijn paspoort verloren is gegaan tijdens een brand op de luchtmachtbasis in Libië (gehoor II, p. 3), wat klaarblijkelijk leugenachtig is.

2.2.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.2.5. Besluit

2.2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK